



Záradék

Javítva az 1.Pf.20.221/2024/5. számú végzés szerint.

Budapest, 2024. június 13.

dr. Kovács Helga

a tanács elnöke

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

1.Pf.20.221/2024/4/II.

A felperes:

Országos Mentőszolgálat

1055 Budapest, Markó utca 22.

A felperes képviselője:

Darázs & Társai Ügyvédi Iroda

ügyvéd címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. T. Tóth Balázs ügyvéd

ügyvéd címe1

A per tárgya:

sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

27.P.20.543/2024/9.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az cég1 Betéti Társaságnak (alperes címe) 203.200 (kétszázháromezer-kétszáz) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket. Az illeték megfizetése a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60. napon esedékes.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az alperes által szerkesztett www.hang.hu weboldalon 2024. január 23-án „Ramaty a helyzet” címmel cikk jelent meg, amely a következőket tartalmazta:

[2] „Hát, ramaty a helyzet, hogy egyszerűen fogalmazzak – ezt mondta az Átlatszónak adott interjújában a Magyarországi Mentődolgozók Szövetségének elnöke arról, hogyan írná most le az Országos Mentőszolgálat helyzetét. személy szavai szerint azt látják, hogy minden egyes intézkedés arra irányul, hogy egyik napról a másikra találjanak megoldásokat, és ezek a megoldások soha nem hosszútávúak, átfogóak, amivel a probléma gyökerét lehetne kezelni, hanem mindig ad hoc jellegűek.”

[3] „Mint kifejtette, lassan tíz éve zajlik már, hogy a mentőegységeket Budapestre rendelik fel, de míg akkor csak a főváros környéki állomásokról, most már ott tartunk, hogy az ország legtávolabbi szegletéből is gondolkodás nélkül hívnak kollégákat. Azt látják, hogy mindenféle opciók, variációk működnek arra, hogy a budapesti mentést életben tartsák, mert a budapesti mentés, a vidéki mentőautók nélkül, csak a budapesti mentőegységekre támaszkodva, rég bedőlt volna.”

[4] „személy beszélt arról is, hogy semmilyen infláció követő intézkedése nem volt a mentőszolgálatnak. Be van lengetve egy márciusi béremelés, ami szerint valószínűleg bérrendezés, bérátalakítás. Átalakítják a bértáblát, egyszerűsítik, amivel alapvetően nincs baj, a baj elmondása szerint ott van, hogy egy túl-igősszeg van megadva az egyes kategóriákban. Azt pedig a munkáltató fogja megállapítani, hogy ki milyen bérezést fog kapni. Eddig a bértábla sávós volt, tehát három évente, még ha nem is sokkal, de nőtt a bér.”

[5] Az alperes az előzetes helyreigazítási kérelemben foglaltaknak nem tett eleget.

[6] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest az alábbi helyreigazító közlemény közzétételére:

[7] „Alperes a hang.hu oldalon 2024. január 23. napján »Ramaty helyzet« címmel megjelent írásában valótlanul állította, hogy „minden egyes intézkedés arra irányul, hogy egyik napról a másikra találjanak megoldásokat, és ezek a megoldások soha nem hosszú távúak, átfogóak, amivel a probléma gyökerét lehetne kezelni, hanem mindig ad hoc jellegűek.

[8] A valóság ezzel szemben az, hogy a MOMSZ elnökének semmilyen rálátása nincs és nem is lehet az általa harsányan bírált szervezet mélyebb működésére és vezetési gyakorlatára, tekintve, hogy az OMSZ-nál raktárosi munkakörben áll foglalkoztatásban. Tájékozatlansága sajnos nem retenti vissza a valóság alapot nélkülöző kijelentésektől.

[9] Alperes a hang.hu oldalon 2024. január 23. napján »Ramaty helyzet« címmel megjelent írásában valótlanul állította, hogy »mint kifejtette, lassan tíz éve zajlik már, hogy a mentőegységeket Budapestre rendelik fel, de míg akkor csak a főváros környéki állomásokról, most már ott tartunk, hogy az ország legtávolabbi szegletéből is gondolkodás nélkül hívnak kollégákat«.

[10] A valóság ezzel szemben az, hogy az OMSZ országos hatáskörű intézmény, egy terület aktuális megerősítését a működési feladatok folyamatos monitorozása és elemzése alapján végzi úgy, hogy egyetlen másik terület, vármegye, vagy országrész mentőkapacitása se gyengüljön, vagyis a mentőellátás mindenhol folyamatos és biztonságos maradjon. Az OMSZ számára elsődleges szempont a betegek érdeke, így minden lehetséges eszközt kihasznál a szükséges mentőkapacitás biztosítására az ország egész területén. Budapest és agglomerációjának mentési és mentésirányítási tevékenységét más módon is folyamatosan erősíti az OMSZ, a régió szervezett kocsiparkját az elmúlt időszakban mintegy 10%-kal növeltük.

[11] Alperes a hang.hu oldalon 2024. január 23. napján »Ramaty helyzet« címmel megjelent írásában valótlanul állította, hogy „azt látják, hogy mindenféle opciók, variációk működnek arra, hogy a budapesti mentést életben tartsák, mert a budapesti mentés a vidéki mentőautók nélkül, csak a budapesti mentőegységekre támaszkodva, rég bedőlt volna.

[12] A valóság ezzel szemben az, hogy az Országos Mentőszolgálat megbízhatóan és magas színvonalon működik. A nyilatkozó „MOMSZ elnök” egy volt mentős, aki gátlástalanul kürtöli tele az erre fogékony médiát olyan kijelentésekkel, melyek tájékozatlan közönségnek talán hitelesnek tűnhetnek, a szakterület jó ismerői azonban pontosan tudják, hogy zömében hazugságok, vagy aljas csúsztatások. A sok valótlan állítás, a harsány hamis vádaskodás célja kizárólag a feszültségkeltés.

[13] Alperes a hang.hu oldalon 2024. január 23. napján »Ramaty helyzet« címmel megjelent írásában valótlanul állította, hogy »semmilyen infláció követő intézkedése nem volt a mentőszolgálatnak«.

[14] A valóság ezzel szemben az, hogy az Országos Mentőszolgálat az egészségügyi szakdolgozókat, orvosokat, és háttérben dolgozókat érintő béremelési lépéseket is maradéktalanul végrehajtotta és végrehajtja.

[15] Az alperes által átvett témák egyetlen igaz üzenete az, hogy a mentődolgozók köszönetet és elismerést érdemelnek munkájukért. Ezt az Országos Mentőszolgálat minden eszközével igyekszik megadni számukra, miközben a MOMSZ elnökének megnyilvánulásai és a sajtó egyes szereplőinek erőfeszítései pontosan ezzel ellentétes hatást érnek el.”

[16] A felperes kérte az alperes kiadójának perköltségben marasztalását is.

[17] A sajtó-helyreigazítási kereset jogalapjaként megjelölte a sajtószabadságról és médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 1. § 6. pontját és a 12. § (1)-(2) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 496. § (1) bekezdését.

[18] Előadta, hogy az alperes a kifogásolt cikkben hamis megállapításokat közölt és azt a hamis látszatot keltette, hogy a felperes működésével kapcsolatban komoly problémák vannak, azonban a valóság az, hogy a felperes megbízhatóan és magas színvonalon működik.

[19] Álláspontja szerint az első, a harmadik és a negyedik kifogásolt közlés tényállítás, míg a második, a mentőegységek Budapestre történő felrendelésével kapcsolatos közlés egyrészt a valóság hamis színben való feltüntetése, másrészt valótlan tényállítás is, amelyet alátámaszt azon OMSZ utasítás, amelyből kitűnik, hogy a vidéki mentőegységek Budapestre történő felrendelése nem 10, hanem 6 és fél éve kezdődött.

[20] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult.

[21] A PK 12. számú állásfoglalás III. pontjára hivatkozva állította, hogy a kifogásolt közlések társadalmi vita keretében elhangzott értékítéletek, véleménynyilvánítások, amelyek helyreigazítására nincs lehetőség.

[22] Hivatkozott arra, hogy a cikk az atlatszo.hu weboldalon megjelent – a cikk elején hiperlinkkel beágyazott – írást szemlélte, a kifogásolt közléseket pedig a PK 12. számú állásfoglalás II. pontja alapján a cikk egészének és a hivatkozott írásnak a figyelembevételével kell értelmezni.

[23] Az első közlés vonatkozásában előadta, hogy az egyértelműen vélemény. Álláspontja szerint a felperes valóság közlése körében kifejtett igénye nem tesz eleget a jogszabály szerinti tartalmi követelményeknek, ugyanis a felperes a nyilatkozatot tevő személyére vonatkozó állítások közzétételét kéri, amelyek nem hozhatók semmilyen tartalmi összefüggésbe a sérelmezett közléssel.

[24] A második közlés kapcsán szintén azt hangsúlyozta, hogy az vélemény, amelynek megalapozottságát alátámasztja az Országos Mentőszolgálat Főigazgatójának utasítása. Kiemelte, hogy nem azt állította, hogy több, mint 10 éves, hanem hogy közel 10 éves a vidéki mentők Budapestre történő felrendelésének gyakorlata, melyhez képest az a kijelentés, hogy 6 és fél éve kezdődött, az ügy lényegét nem érinti. Ezen kifogásolt közlés kapcsán megfogalmazott, a felperes által valóságként közölni kívánt állítások sem hozhatók összefüggésbe a cikkben foglaltakkal, a felperes csupán saját véleményének és a szervezetére vonatkozó állításoknak a közzétételét kérte.

[25] A harmadik közlés tartalmából szerinte egyértelműen következik, hogy az egy feltételezés, hipotetikus előadás, amely nem bizonyítható tényállítás, így helyreigazítására sincs lehetőség.

[26] A negyedik közlés vonatkozásában azt nem vitatta, hogy a felperes eleget tett az egészségügyi szakdolgozók bérrendezése jogszabályon alapuló kötelezettségeinek, hanem azt állította, hogy a 2022-es intézkedésben nyilvánvalóan nem került sor a 2023-as infláció figyelembevételére. Az, hogy egy béremelés inflációkövető vagy sem, álláspontja szerint értéktételnek minősül.

[27] Rámutatott arra, hogy a felperes helyreigazítás iránti kérelmének utolsó bekezdése sajtóperben nem kérhető, mert az tartalma alapján a személyiségi jogi perekben kérhető elégtételadásnak minősül, melynek sajtóperben nincs helye.

[28] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az cégl Betéti Társaságnak 240.000 forint + áfa perköltséget. Megállapította, hogy a 36.000 forint meg nem fizetett eljárási illetéket az állam viseli.

[29] Ítéletének indokolásában alkalmazott jogszabályként idézte Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) IX. cikkét, az Smtv. 12. §-át, a Pp. 495. § (1) bekezdését és a 496. § (1) és (3) bekezdését.

[30] A PK 12. számú állásfoglalás szerinti értelmezési iránymutatás szerint a kifogásolt közléseket a cikk egészének kontextusába helyezve értékelte. Megállapította, hogy az írás közügyben megszólalásnak minősül.

[31] Az első kifogásolt közlést véleménynek minősítette, mert annak megítélése, hogy valamely intézkedés hosszú távú megoldást jelent-e a felmerült problémára, vagy csak ad hoc, átmeneti segítséget jelent, a nyilatkozó szubjektív tudattartamán, egyéni megítélésén alapuló, nem bizonyítható állítás. A kifogásolt, kritikus vélemény kifejezőmódja nem sérti a társadalmi elvárásokat, így azt a felperes még abban az esetben is túrni lenne köteles, amennyiben átlagos megítélés alá esne, ezzel szemben jelentős közérdeklődésre számot tartó közszolgálatást végez, így fokozott súllyal köteles túrni a tevékenységére vonatkozó kritikus értéktételeket. A felperes a valóság közlése címén nem magára a kifogásolt közlésre (azaz az intézkedések tartós vagy ad hoc jellegére), hanem a nyilatkozattevő (MOMSZ elnöke) személyére vonatkozó állítások közzétételét kérte, ami tartalmilag nem függ össze magával a kifogásolt közléssel, ezért kívül esik a sajtó-helyreigazító közlemény tartalmi keretein.

[32] A második kifogásolt közléssel összefüggésben arra a következtetésre jutott, hogy a felperes előzetes kérelmében és keresetében is csak általánosságban hivatkozott annak valóságot hamis színben feltűntető jellegére, konkrétan valamennyi kifogásolt állítást valótlan tényállításnak értékelte. Az átlagolvasó felperesről alkotott ítéletét nem befolyásolja, hogy a vidéki mentők Budapestre történő felrendelése mennyi ideje tart, ezért az erre vonatkozó állítás esetleges pontatlansága is olyan lényegtelen tévedésnek minősülne, amely nem alapoz meg helyreigazítási igényt. Az alperes közlése még lényegtelen tévedésnek sem minősíthető.

[33] A felperes második közlés további részére vonatkozó, a valóság hamis színben történő feltűntetésére hivatkozását szintén nem találta megalapozottnak. A felperes nem vitatta

az állítás azon részét, mely szerint az ország legtávolabbi részeiből is sor kerül mentőegységek Budapestre történő felrendelésére. Általánosságban hivatkozott a közlés valóságot hamis színben feltüntető jellegére, de nem indokolta, hogy miért hiányos vagy manipulatív szerkesztési móddal közzétett állítás.

[34] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes második kifogásolt közlés vonatkozásában tett, a valóság közlése iránti igénye nem felel meg a helyreigazítás feltételeinek, tekintettel arra, hogy nincs tartalmi összefüggés a vidéki mentőegységek Budapestre történő felrendelése és a felperes tevékenységének, céljának általános leírása között, másrészt pedig a felperes tevékenységére vonatkozó saját értékelésének közzététele sem kérhető.

[35] A harmadik sérelmezett közlést nem bizonyítható tényállításnak, hanem véleménynek minősítette, annak ténybeli megalapozottsága következik „A budapesti mentőkapacitás megerősítéséről és mentőerők felrendeléséről a Közép-Magyarországi Régióba” című 3/2017. (07. 07.) OMSZ főigazgatói utasításból.

[36] A negyedik közlés való tény.

[37] A kifogásolt közlések helyreigazításán túlmenően a felperes által kért további két mondat közzétételét úgy értékelte, hogy az a személyiségi jogi perekben kérhető elégtételadásnak (bocsánatkérésnek) feleltethető meg, azonban ilyen tartalmú közlemény közzétételére való kötelezés eredményesen sajtóperben nem kérhető.

[38] Az elsőfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján a pervesztes felperest kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjának viselésére.

[39] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen az elsőfokú ítélet – a kereset szerinti tartalommal történő – megváltoztatását, másodlagosan a perköltséget megállapító rendelkezés megváltoztatását és a perköltség összegének mérséklését kérte.

[40] Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék téves következtetést vont le, amikor ítéletében a közölni kért helyreigazító közlemények tekintetében nem állapította meg, hogy azok a kifogásolt és valótlan közlések helyreigazítását szolgálják. Az elsőfokú bíróság ítélete abból a téves feltevésből indult ki, hogy az alperes véleményeket közölt a cikkben, holott valamennyi közlés valótlan tényállítás, illetve valós tények hamis színben történő feltüntetése volt, amelyek kifejezetten alkalmasak felperes társadalmi megítélésének rontására. Az alperesnél megjelent anyag több szerkesztőséghez is eljutott, így a valótlan tényállítások és a sérelmezett cikk állításai széles körben voltak alkalmasak a felperesbe és az egészségügyi ellátórendszerbe vetett bizalom megingatására.

[41] Az ügy egyszerű megítélésű, az elsőfokú eljárás egy tárgyalás keretében lezárható volt. Ezért a perköltséget alacsonyabb összegben kellett volna megállapítani.

[42] A felperes jogi képviselőjének munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint, áfával növelt összegben kérte meghatározni, azt 27.500 forintban jelölte meg.

[43] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint a felperes kötelezését indítványozta. A másodfokú eljárásban felmerült 160.000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat számított fel.

[44] Álláspontja szerint a fellebbezés érdemi indokolással nem reagál a támadott ítélet indokolására, így nem világos, hogy mi a Pp. 371. § (1) bekezdésének b) pontjában megkövetelt indoka a fellebbezésnek. Véleménye szerint a fellebbezés indokolása nem merülhet ki annyiban, hogy a felperes kijelenti, hogy az általa sérelmezett tartalom tényállítás,

de ennek alátámasztása céljából indokolást nem ad elő. Külön indokolást igényelne annak alátámasztása is, hogy a valóságként közzétenni kért tartalom az Smtv. 12. § (1) bekezdésének megfelel, vagyis, hogy az tényeket tartalmaz, mégpedig olyan tényeket, amelyek a kifogásolt valótlan tényekhez képest a való tények.

[45] A perköltség vonatkozásában előadott fellebbezési ellenkérelmet azzal indokolta, hogy a megbízási szerződésben rögzített megbízási óradíj a jelenlegi piaci viszonyokkal arányos mértékű, annak mértékét az alperes képviselője által ellátott ügyekben a bíróságok reálisnak ítélik meg. A felszámított munkaórákat részletesen kimutatta, hat munkaóra az a minimális időtartam, amely a jogi képviselet szakszerű ellátásához indokolt volt.

[46] A fellebbezés alaptalan.

[47] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése [Pp. 358. § (5) bekezdés], ezért azt a másodfokú felülbírálat teljes terjedelmében érintette, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között [a Pp. 370. § (1) bekezdés].

[48] A felperes a per főtárgyát illető fellebbezésében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tényállításnak minősítette a kifogásolt közléseket. Ebből következően jogorvoslati kérelme a megállapított tények másként minősítését célozta, amely a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont szerinti felülbírálati jogkörben érvényesülő rendelkezés.

[49] A Pp. 370. § (1) bekezdéséből következően a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét főszabályként csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolhatja, ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a), b) és d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A Pp. 371. § (1) bekezdésében meghatározott jogszabálysértés-állítási kötelezettség következménye, hogy az behatárolja a másodfokú felülbírálat tárgyát is. A fellebbezés nem irányulhat arra, hogy az elsőfokú eljárást és ítéletet hivatalból minden vonatkozásban vizsgálja felül a másodfokú bíróság.

[50] A Pp. törvényjavaslatának indokolása szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a kérelem korlátai között gyakorolja. Korlátot ebben az értelemben nem csak az képez, hogy a fellebbező milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy azt milyen indokkal teszi (pl. mely anyagi jogszabály megsértésére hivatkozott).

[51] A fellebbezési kérelem tartalmát a rendelkezési jog tartalmából következően a fellebbező fél határozza meg, a törvény szerint gyakorolt rendelkezési jog korlátozza a másodfokú bíróság döntési lehetőségeit is. Ennek során kiemelt jelentősége van a Pp. 371. § (1) bekezdés b) és d) pontjában foglalt tartalmi feltételeknek: a törvény kötelezővé teszi annak határozott megjelölését, hogy a másodfokú bíróság mennyiben és milyen okból változtassa meg az elsőfokú ítéletet, továbbá, hogy kérelmét milyen anyagi vagy eljárásjogi szabálysértésre alapítja (ide nem értve azt az esetet, amikor a jogszabálysértés nem feltétele a felülbírálati jogkör gyakorlásának). A kért jogvédelem kijelölése után a fellebbezőnek kérelméhez részletes indokolást kell fűznie, amelyben kitér arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapítása, vagy a megállapított tények jogi minősítése során milyen hibákat vétett, mérlegelésének eredménye mennyiben és milyen okból jogszabálysértő vagy téves.

[52] A felülbírálatnak akadály, ha a fellebbezés tartalmából nem állapítható meg, hogy a fellebbező fél az elsőfokú bíróság döntésében megjelenő jogi álláspontját milyen okból tartja jogszabálysértőnek. E tekintetben a másodfokú bíróság a fél helyett nem járhat el, nem határozhatja meg azokat a formai vagy tartalmi kellékeket, amelyeket a felülbírálati jogkör gyakorlása során megítél. Érdemben csak azok a fellebbezési hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a törvény által előírt tartalmi követelmények maradéktalanul teljesültek, az egyéb előadást a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyja.

[53] A fellebbezés tartalmából következően a felperes szerint az elsőfokú bíróság döntését anyagi jogi jogszabálysértésre, az Smtv. 12. § (1) bekezdésére ütközésre alapította. Keresetlevelében előadta, hogy a sajtóközleményben melyek a valótlan tények, illetve az mely való tényeket tüntet fel hamis színben, amellyel szemben melyek a való tények. Az előadottak és az alperes érdemi védekezésének korlátai között az elsőfokú bíróság valamennyi kifogásolt szövegrész jogi minősítését elvégezte, ezt megelőzően mérlegelésének elemeit és a mérlegelés során figyelembe vett alkotmányos és egyéb szempontokat ismertette.

[54] A felperes fellebbezése nem tartalmazza azokat az indokokat, amelyekből kitűnik, hogy az elsőfokú ítéletet mennyiben tartja a fellebbező sérelmesnek. Önmagában annak állítása, hogy a kifogásolt közlések nem véleménynyilvánításnak, hanem tényállításnak minősülnek, az alapul fekvő okok, az elsőfokú ítélet megállapításaira reflektáló érvelés hiányában az érdemi felülbírálathoz nem elegendő. Érdemben nem bírálhatóak felül azok a hivatkozások, amelyek az ítélettel szemben nem indokolják az abban előadottakat.

[55] A fellebbezés ezért – bár eleget tesz a fellebbezéssel szemben támasztott formai követelményeknek – tartalmilag annyiban fogyatékos, hogy egy érvet sem tartalmaz arra vonatkozóan; miért helytelen a sérelmezett közlések elsőfokú bíróság által megállapított jogi minősítése. Ezért az elsődleges fellebbezési kérelem nem volt alkalmas az elsőfokú ítélet kért módú megváltoztatására.

[56] Az alperes részére megítélt elsőfokú perköltség összegének mérséklése iránti fellebbezés is alaptalan.

[57] A perköltség körébe a jog perbeli érvényesítésével okozati összefüggésben és ahhoz szükségesen felmerült költségek tartoznak. Az okozatosság és a szükségesség fogalmai mentén esetről esetre dönthető el, hogy egy adott költségfajta vagy annak igényelt mértéke perköltségként figyelembe vehető-e, vagy sem. Ennek megfelelően az érvényesíteni kívánt költség egy adott ügyben lehet szükséges egy másik ügyben azonban szükségtelen kiadás. A munkadíj meghatározása a felek szabad megállapodásán alapul, a hasonló megállapodásokhoz képest kirívóan magas összegű munkadíjkikötés azonban a jogi képviselővel szerződő fél kockázatába tartozó körülmény.

[58] Az Ükr. 2. § (1) bekezdése szerint felszámított munkadíj és készkiadások összegének csökkentését a 2. § (2) bekezdésében szereplő felhatalmazó rendelkezés alapján ugyanis a bíróság – indokolt határozattal – a munkadíj összegét mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[59] Befolyásolja a bíróság perköltségről hozott rendelkezését az ellenérdekű fél arra vonatkozó nyilatkozata is, hogy a felszámítást valamilyen szempontból vitatja-e. Ilyen esetben a bíróságnak vizsgálnia kell a felszámítás jogi feltételeknek megfelelőségét és a felek által felhozott valamennyi értékelési szempontot figyelembe kell vennie döntését megelőzően.

[60] Az alperes által felszámított perköltséget a felperes az elsőfokú eljárásban nem támadta. Az elsőfokú bíróság által megfelelőnek elfogadott munkadíj összege a csatolt ügyvédi meghatalmazásba foglalt megbízási szerződésen alapul. Annak tartalma szerint az alperes a jogi képviselőt ellátásáért az eljárás első- és másodfokú szakában is óránként 40.000 forint + áfa megbízási díjra jogosult, ezen kívül a megbízóval szemben költséget és kiadást nem érvényesít. Az alperes az elsőfokú eljárásban 6 munkaórát számított fel, tehát 240.000 forintba tartott igényt, annak összegét áfával emelve kérte teljesíteni. A kikötött ügyvédi díj illeszkedik a professzionális jogi képviselőt ellátó ügyvédi irodák szokásos díjazásához.

[61] A megbízási szerződésben kikötött óradíj, illetve a munkaórák megjelölt száma az elvégzett munkával arányban nem állónak nem tekinthető akkor sem, ha a perben csak egy tárgyalás megtartására került sor. Az alperes jogi képviselőjének munkája nem csak a tárgyaláson való részvételre terjedt ki, hanem az ellenkérelem elkészítésére és

előterjesztésére, a tárgyalásra való felkészülésre is. A felperes fellebbezése a vonatkozásban nem is tartalmazott határozott kérelmet, hogy a másodfokú bíróság a perköltséget milyen összegre szállítsa le.

[62] A felperes erre vonatkozó indokolásának hiányában a fellebbezésben előadott egyetlen érv nem volt alkalmas a perköltséggel kapcsolatos döntés részbeni megváltoztatására.

[63] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a per főtárgya és a perköltség összege tekintetében is helybenhagyta a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján.

[64] A Pp. 364. § utaló rendelkezése szerint irányadó 81. § (1)-(2) bekezdése, a 83. § (1) bekezdése és a 499. § (1) bekezdése alapján a sikertelenül fellebbező felperest kötelezte az alperes kiadója részére az alperes jogi képviselőjének munkadíjából álló másodfokú perköltség megfizetésére. Annak mértékét az alperes felszámítása szerint határozta meg az Ükr. 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, négy munkaóra alapulvételével és áfával emelt összegben.

[65] A tárgyi illetékfeljegyzési jogra tekintettel meg nem fizetett 48.000 forint fellebbezési illeték megtérítésére is a pervesztes felperest kötelezte a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése, a 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése alapján, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontjára, a 42. § (1) bekezdés a) pontjára, a 46. § (1) bekezdésére és a 62. § (1) bekezdés f) pontjára tekintettel.

[66] A felperesnek az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie.

[67] Az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése alapján a fizetendő illeték a bírósági határozat jogerőre emelkedésétől – a jelen esetben az ítéltáblai határozat meghozatalának napjától – számított 60. napon esedékes.

[68] A másodfokú bíróság tájékoztatja a felperest, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2024. május 30.

Dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kovács Éva s.k.
előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.k.
bíró